

Stemmer inde i Dagligstuen, og da han kom derind, stod Doktoren med Hatten i Haanden ifærd med at give Hansine sine sidste Anvisninger. Straks efter tog han Afsked.

„Jeg tror, De ser for lyst paa Deres Søns Sygdom,“ fortsatte Lægen ude i Forstuen, hvortil Emanuel i fuldkommen Tavshed havde fulgt ham. „Jeg vilde ikke udtale mig nærmere derom, mens Deres Hustru var tilstede . . . men jeg ansér det for min Pligt ikke at skjule for Dem, at hans Tilstand ikke er uden Betænkelighed. Han lider af en gammel, forhærdet og — som det synes — ret ondartet Betændelse, der desværre har faaet Lov at gribe om sig og efterhaanden har bredt sig indad over hele det indre Øre. Hvorledes det altsammen vil forløbe, er det for Øjeblikket naturligvis umuligt for mig at sige; men efter den Vending, Sygdommen paa det sidste synes at have taget, maa vi være forberedte paa en nær forestaaende Krisis. Foreløbig har jeg søgt at skaffe Udfloddet frit Løb ved at gennembore Trommehinden, ligesom jeg har tilraadet Edikeomslag paa Fødderne eller Is paa Hovedet . . . mere tør jeg ikke gøre idag. Det gælder foreløbigt om at skaffe Barnet den størst mulige Ro, indtil vi nærmere ser, hvad Retning Betændelsen har taget. Skulde der imidlertid vise sig blot allermindste Tegn til Stivhed af Kroppen under Søvn — for ikke at tale om virkelige Krampeanfald — maa De øjeblikkelig lade mig hente. Det er denne Kalamitet — og den dermed forbundne Feber — vi for enhver Pris maa søge at undgaa.“

V

Lægens bestemte Tone og tilsyneladende fuldkomne Klarhed over Guttens Tilstand kunde ikke andet end gøre et vist Indtryk paa Emanuel. Saasnart Vognen